

Gyermekvállalás, Befogadás, Testi – Leleki Nevelés

„Jókébed”

II Móz. 2:1-10

Bizonyágtételtem alaptörténete, Mózes születése.

„Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. De amikor már nem tudta tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. A gyermek néne pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele. A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürödjék a Nílusban, szolgálói meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a cselédjét, és kihozatta azt. Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez. A kisfiú néne pedig ezt mondta a fáraó leányának: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja a gyermeket? A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. Vidd magaddal ezt a gyermeket, mondta neki a fáraó leánya, és szoptasd! Megadom jutalmadat. Az asszony magához vette a gyermeket, és szoptatta. Amikor felnőtt a gyermek, elvitte a fáraó leányához, aki a fiává fogadta, és elnevezte Mózesnek, mert azt mondta: A vízből húztam ki.”

Egy csodálatos édesanya képe rajzolódik ki elénk ebből a történetből. Felmerült bennem a kérdés vajon ki volt Mózes apja, vagy a Fáraó leányának a férje? Érdekes, hogy őrölk nem emlékezik meg Biblia.

Rendkívül nehéz helyzetben született Mózes. Mostanában egyre többet foglalkoznak a TV-ben, rádióban azzal a kérdéssel, miért nem vállalnak a családok gyermeket, illetve ha vállalnak miért csak egyet esetleg kettőt? A leggyakoribb válasz, hogy ilyen gazdasági helyzetben,

felelőtlenség gyermeket szülni. Vajon az a gazdasági és politikai helyzet, jobb volt, amiben Mózes született? Amikor rabszolgaként éltek Egyiptomban, és minden újszülött fiúgyermeket megöltek az egyiptomi katonák! Hányszor könyöröghettek Istenhez Mózes szülei, hogy lányuk szülessen és ne fiú. Aztán mikor fiút szült Jókébed, megpróbálta elrejtetni, hogy ne vegyék észre. Vajon mit gondolt meddig lehet egy gyermeket rejtegetni? Úgy gondolom nagyon sokat imádkozhatott és így jutott eszébe az a furfangos megoldás, hogy ada rejti el a gyermeket ahol a Fáraó lánya észreveheti. Isten megáldotta a hitét és megmentette Mózes, sőt vissza is kapta az édesanya, hogy szoptassa és nevelje egy néhány évig.

Az a baj, hogy mi vállalni akarjuk a gyermeket. Gyermekvállalás: ez alatt azt értjük, hogy mi határozzuk meg lesz-e gyermekünk és mennyi? Hallottam már olyat, aki a gyermeke nemét is befolyásolni akarta. Isten terve és akarata viszont nem ez. Olyan értelemben vállalom a gyermeket, hogyha Isten adja én alázatos szívvel, elvállalom, hogy Isten segítségével felnevelem. Van egy csodálatos zsoltár, ami nagyon szépen kifejezi, hogy Isten ajándéknak, sőt áldásnak adja a gyermeket.

127,3 -128,5 zsoltár:

„...Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak; az anyaméh gyümölcse: jutalom.

Mint a nyilak a hősnek kezében, olyanok a serdülő fiak.

Boldog ember, a ki ilyenekkel tölti meg tegzét; nem szégyenülnek meg, ha ellenséggel szólnak a kapuban.

...Mind boldog az, a ki féli az Urat; a ki az ő útjaiban jár!

Bizony, kezed munkáját eszed! Boldog vagy és jól van dolgod.

Feleséged, mint a termő szőlő házad belsejében; fiaid, mint az olajfacsemeték asztalod körül.

Ímé, így áldatik meg a férfiú, a ki féli az Urat!”

Jó lenne ha elmondhatnám, hogy mi ilyen szívvel vártuk és fogadtuk gyermekeinket, de nem így volt. Teljesen természetesnek vettük férjemmel, hogy lesznek gyermekeink, méghozzá kettő, se több se kevesebb. Odáig bátorzkodtunk a tervezgetésben, hogy az első fiú, a második pedig kislány legyen. A Jó Atya külön kegyelme, hogy ez valóban így is történt. Nem tudom, hogyan viseltük volna el, ha nem teljesül a kívánságunk. Imádkoztam ugyan gyermekeimért születésük előtt is, de nem jutott eszembe Istentől kérni őket. Pedig Isten szeretné, ha kérnénk tőle a gyermekeinket, mégpedig nem úgy, ahogyan ezt én tettem, hogy „Istenem egy fiút meg egy kislányt szeretnék”. Bár hiszem, hogy az ilyen kérést is teljesíti Isten, ha hittel kérik őt. A

Biblia alapján arra a meggyőződésre jutottam, hogy Isten az olyan imádságoknak örülne a legjobban, amiben Őrá bízom, hogy hány gyermeket akar nekünk ajándékozni. Az a tapasztalatom, hogy ebben a kérdésben nagyon kicsiny hitűek vagyunk. Azt hisszük mi jobban tudjuk, hogy hány gyermeket tudunk felnevelni, és ennek érdekében sokszor gyilkos eszközökhöz is nyúlunk.

A harmadik gyermekünket viszont Istentől kértem még fogantatása előtt. Nagyon nehéz akadályt kellett legyőzni, nevezetesen, hogy a férjem nem vágyott újabb gyermekre. Hálás vagyok az én Jó Atyámnak, hogy megváltoztatta a szívét, és így örömmel várhattuk az újabb családtagot. De az Úr tovább tanított engem. Megvoltam ugyanis győződve arról, hogy fiút nem tudok nevelni. Biztos voltam benn, hogy az Úr is tudja és egy szép kislányt fogunk kapni. Így aztán nagyon meglepődtem mikor kiderült, hogy kisfiúnk született. Mintha azt mondta volna Isten, te ugyan nem vagy képes a gyermeknevelésre, de ha rám figyelsz és az én tanácsaimat követed, képessé teszek rá.

Így érkezünk el a gyermekneveléshez. Szívesen adnék valamilyen nagyon jó tanácsot, hogyan kell gyermeket nevelni, de sajnos ilyen tudományom nincs. Eszembe jut egy igevers a példabeszédek könyvéből: *„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.”* (Péld,22:6). Ezt a biztatást, tanácsot kaptam egyszer. Na ezt jól megkaptam – gondoltam – ettől aztán nem lettem okosabb, hiszen mind a három gyermekünk különböző természetű. Honnan is tudhatnám mi a neki megfelelő mód? Aztán elkezdett a fejemben világosodni, hiszen az én Jó Atyám, akitől kaptuk őket, Ő tudja legjobban mi az a módszer, ami egyik, másik, harmadik gyermekünk nevelési módszere lehet. Azt tudom tanácsolni minden hívő édesanyának és édesapának, hogy nagyon sokat imádkozzanak gyermekeikért, és Istentől kérjenek tanácsot, ha gondjaik vannak. Hiszen nekünk szülőknek a nevelés jogunk és kötelességünk, pótolhatatlan és elidegeníthetetlen feladatunk. A családban találkozhatnak először Istennel. A legjobb nevelési módszer, - Jézus úgy élt, ahogyan tanított. Jobbat nem tudunk kitalálni, minthogy olyannak kell lennünk, amilyenné gyermekeinket akarjuk tenni. Legjobb módszer a példamutatás.

Mióta ezt felismertem attól kezdve, sokkal könnyebb a gyereknevelés és sokkal örömtelibb a családi életünk. Szerintem az egyik legszebb és legfontosabb jellemvonás az engedelmesség. Abból kiindulva, hogy amit az ember kiskorában megtanul, később sem felejt el, nagyon fontos, hogy már kisgyermekkorban meg tanuljanak a gyermekek engedelmeskedni. Először a szüleinek, később pedig Istennek. Azt hiszem ezt a legnehezebb megtanítani. Hogyan is lehetne tanítani az engedelmességet? Ebben az esetben az egyetlen célravezető módszer a példamutatás. Ahol a szülők feltétlen engedelmeskednek Istennek, és az édesanya tud engedelmeskedni a férjének, ott van remény, hogy a gyermekek is törekedni fognak arra, hogy engedelmességükkel is kifejezzék szüleik iránti szeretetüket. Így teljesülhet az a vágyunk, hogy gyermekeink is kövessék az Úr Jézust.

Írta: Szűcs Ildikó
2010. február 01. hétfő, 21:58

Szűcs Pálné (Ildikó)

1990. május 14.

Mióta ez a bizonyágtétel elhangzott gyülekezetünkben egy női ima alkalmon, azóta eltelt 20 év, de ma is úgy gondolom, és ezt tapasztaltam is, hogy a legjobb gyermeknevelési módszer a példamutatás, a következetesség és az IMA.

*„A mit **akartok** azért, hogy az emberek ti veletek **cselekedjenek**, mindazt ti is úgy **cselekedjétek** azokkal;”*

Mt 7:12